

VALLEN



Muntii Westlands

Cascada Flac

INSALUTABLE ROCKS

PORTUL ALCHER

Răul Efrivain

Sălașul
Norilor

Muntii Icespire

MICUL DALVEN

Lacurile
Breguin

Răul Vesturain

FERMELE

PORTUL BAERNOR







CAPITOLUL UNU



RAYNA ÎI DUCEA FĂRĂ ȘOVĂIALĂ ÎN direcția greșită. Anders abia ținea pasul cu ea prin mulțime, împingându-și capul între umeri când o femeie aproape că-l lovi dintr-o parte cu un coș în care se vedeau lucind niște pești. Duhoarea îl învălui asemenea unui nor, însă el făcu o săritură, lăsând-o în urmă, iar apoi amândoi trecură pe sub o arcadă de piatră.

— Rayna, suntem...

Ea deja trecuse de colț, înaintând grăbit pe Helstustrat și ferindu-se din fața unei perechi de ponei castanii care trăgeau pe strada pietruită o căruță plină cu butoaie. Anders își mută greutatea de pe un picior pe altul, până ce căruța trecu hurducăind prin drep-tul lor, după care porni iarăși după sora sa geamănă.

— Rayna!

Ea îl auzi — Anders ştiu asta când ea îi aruncă peste umăr un zâmbet grăbit, lăsând să i se vadă dinţii albi lucind pe faţa brună. Dar nu încetini pasul, iar părul ei negru prins într-o coadă groasă se tot legăna în timp ce alerga. El se trezi din nou blocat, încercând s-o prindă din urmă. *Mereu* se întâmpla asta.

— Rayna, mai încercă el o ultimă oară, chiar în clipa când treceau de alt colţ, unde puteau vedea în faţa lor bariera păzită de străjeri îmbrăcaţi în uniforme de lână cenuşii.

Fără să încetinească, Rayna făcu stânga-mprejur pe drumul pe care veniseră, înhăţându-l pe Anders de braţ şi trăgându-l după prima cotitură. Scăpaseră ca prin urechile acului şi inima lui o luase la galop, iar acum se sprijini cu spatele de zidul rece de piatră.

— Străjeri, spuse ea, trăgându-se de tunică.

— Ştiu, sunt pe fiecare stradă din partea de nord a oraşului, îi spuse el. Îi controlează pe toţi trecătorii.

Ea-şi aruncă privirea înapoi spre colţ.

— Au văzut iar vreun dragon? Sau doar au suplimentat numărul patrulelor înaintea Întrecerii pentru Ulfar?

— A fost un dragon pe cer noaptea-trecută, răspunse el. I-am auzit sporovăind despre asta în tavernă, când coboram de pe acoperiş de dimineaţă.

El nu scoase în evidență că Raynei îi scăpase informația asta pentru că fusese prea ocupată să-i expună planurile pentru ziua respectivă.

— Spuneau că au văzut cum arunca flăcări pe gură și toate celelalte.

Lucrul acesta o redusese la tăcere până și pe Rayna, fie și numai pentru o clipă. Dragonii părăsiseră Holbardul cu zece ani în urmă, dar în ultimul timp fuseseră văzuți pe cer. Anders și Rayna văzuseră ei înșiși unul acum șase luni, în noaptea sărbătoririi ultimului echinocțiu.

Suflase foc alb pur, în vreme ce dădea ocol orașului, după care dispăruse în beznă. O oră mai târziu, alt foc pornise lângă niște grajduri din nordul orașului — era un foc de dragon feroce, alb-cu-auriu, pe care era aproape imposibil să-l stingi, căci sărea din loc în loc mai repede și mai amenințător decât un foc obișnuit.

Când grajdurile fuseseră făcute scrum, dragonul dispăruse și, odată cu el, doi copii ai familiei care locuia deasupra staulelor. Legenda spune că dragonii răpesc mereu copii. Pe cei slabi, bolnavi și lipsiți de apărare.

— Poate că străjerii cred că dragonul de noaptea-trecută încă spionează prin oraș, ascuns într-o formă umană, spuse Anders. Sau plănuiește să pună foc pe undeva.

Rayna pufni.

— Și cred că, dacă-i întreabă, oamenii o să recunoască imediat că știu unde-i dragonul, dar că s-au hotărât să nu spună nimănui?

El dădu din cap, coborându-și vocea, pentru a oferi cea mai bună impresie pe care o poate face un cetățean integru.

— Da, străjerule, de fapt, eu am ascuns dragoni pârjolitori pe acoperișul meu, pentru că vreau să fiu prăjit de viu și nu cred în siguranța publică. Mă simt puțin vinovat de chestia asta și voiam să mă spovedesc cuiva, dar nu știam prea bine cine ar vrea să afle toate astea.

— Cel puțin ți-ar fi cald, chicoti ea, dând cu piciorul într-un morman de zăpadă pe jumătate topită.

Anders își relua vocea obișnuită, râsul ei ajutându-l să-și alunge propriile emoții, așa cum și sperase să se întâmple.

— Niciodată nu știi dacă nu întrebi.

Deși zâmbea ca și ea, chiar acele cuvinte îi produsera un fior între omoplați. *Dragoni pârjolitori*. Erau singurele lucruri de care știau să se teamă toți cei din Holbard, fie că erau locuitori, fie că erau neguțatori de peste mări. În fiecare zi apăreau noi zvonuri că dragonii erau iarăși în preajma orașului. Zvonuri cum că, săptămâna ce trecuse, ar fi dat foc

unei ferme care arsese până în temelii, iar familia țăranului se afla înăuntru.

— Cât trebuie să mergem spre sud ca să-i ocolim pe străjeri? întrebă Rayna, alungându-și gândurile.

Era cât se poate de limpede că trebuiau să-i evite. Străjerii puneau întrebări de genul „Unde-s părinții tăi?” și alte lucruri neplăcute legate de supravegherea adulților.

— Cel puțin zece cvartale, răspuse el. Vreo doi dintre ei au fost înainte în forme de lup, și cred că o să te miroasă dacă ți-e frică.

— *Zece cvartale?* Asta înseamnă o distanță dublă până la Piața Trelling! Anders, dacă știai că mergeam pe un drum greșit, de ce nu m-ai oprit?

Era tare furioasă și-și pusese mâinile în șolduri.

— Păi eu...

Dar el renunță înainte de a începe. Poate că *ar fi trebuit* să se străduiască mai mult. Într-un fel, *era* vina lui că merseseră așa de mult pe un drum greșit.

— Îmi pare rău! Își făcu el curaj să spună.

Dar ea deja o luase din loc, îndreptându-se spre sud.

— O să mergem pe acoperișuri.

El era înalt și slăbănog, pe când ea era scundă și bine clădită — dar, cu toate că gemenii aveau amândoi bucle negre și piele oacheșă, în toate celelalte privințe erau diferiți. Așadar, fiind mai înalt,